

Recenze

Kytarista 1: „Na co hraješ?“

Kytarista 2: „Nooo...mám XYZ“

Kytarista 1: „Jo, to jsou **sakra dobré kytary**“

Kytarista 2: „Hmmm, ale je jen korejská“

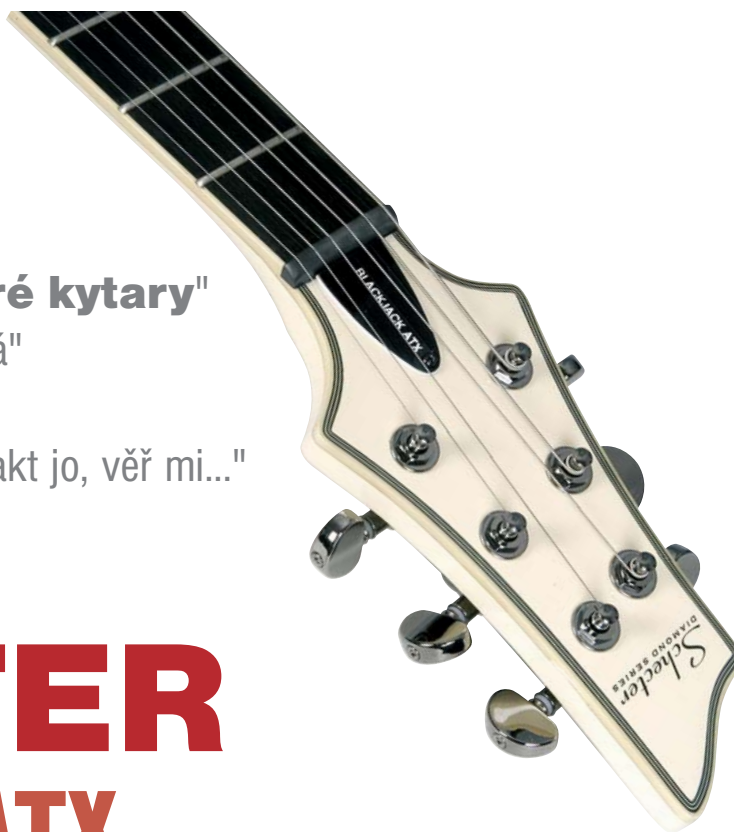
Kytarista 1: „eeeeee??!!“

Kytarista 2: „Ta moje hraje ale dobře, fakt jo, věř mi...“

Elektrická kytara

SCHECTER

C-1 Blackjack ATX

Jiří „Rolf“ Randula & Marek „Ashok“ Šmerda
rolf@music-store.cz

**Doporučená
cena:** 18 990,- Kč

Distributor: Praha Music Center

Ocelářská 937/39, 190 00 Praha 9

tel.: 226-011-140

distribuce@pmc.cz, www.pmc.cz

Pod označení „XYZ“ nechť si každý ze čtenářů doplní libovolnou světovou značku, která využívá tu svobodnější a podnikavější polovinu korejského poloostrova na jih od známé 38. rovnoběžky k výrobě některého ze svých modelů. Namátkou jmenujme Ibanez, ESP, B.C. Rich, Fender, P.R.S... a to je jenom pár prvních, na které jsem si narychlo vzpomněl. Ještě do nedávné doby byly považovány kytary s „korejským pasem“ za nepřiliš kvalitní levné kousky určené začínajícím nebo méně náročným muzikantům.

Je pravdou, že tomu tak občas bylo i oprávněně a vlastníci oněch nástrojů museli před úšklebky svých šťastnějších kolegů vlastnícih „originály z USA“ často svou vyvolenou bránit věrohodnými větami typu:

„...vybíral jsem jí ve velkoskladu z padesáti kusů a tahle jediná z nich fakt hrála...“.

Je vůbec zajímavé, jak muzikanti, obzvláště kytaristé, milují slovo „velkosklad“... :o)

Nicméně v dnešním globalizujícím se světě tyto doposud neměnné a v myslích mnoha hudebníků hluboce zakořeněné pravdy přestávají velmi rychle platit. Díky přesunu výroby těch úplně nejlevnějších modelových řad do nových zemí s extrémně nízkými výrobními náklady (Indonésie, Malajsie a dokonce už i Vietnam!) postupují kytary po mnoha letech produkce patřičně zkušených (a tedy i dražších) korejských producentů do nových vyšších úrovní, kde by si je ještě před cca 5-8 roky nikdo nedokázal představit. Ostatně obdobný vývoj známe i z historie, kdy jim (od levných a dostupných kopií po ultramoderní, hodnotné a originální nástroje světových hvězd) v 70.- 80. letech 20. stol. prošla produkce japonská (Ibanez, ESP).

A k čemu tento obšírný politicko-ekonomicko-historický úvodník? Krom toho, že si tím jakožto autor placený od napsaného slova opět jako obvykle něco málo přilepšuji k honoráři, jej též chci využít i k uvedení testovaného modelu, jímž je kytara Schecter C-1 Blackjack ATX.

Jedná se totiž o nástroj, který naprosto potvrzuje vše výše uvedené. Stojí za ním americká značka, troufám si říct i proslulá (byť v Evropě asi méně než za oceánem), oprávněně se radící do zástupu těch několika málo špičkových výrobců, kteří stojí na pomyslném žebříčku hned „za Gibsonem a Fenderem“.

To dokládá i poměrně obšírný seznam jmen jejich uživatelů (ponejvíce tvrdšího ražení), k nimž patří např. Black Label Society, Dead Kennedys, Ministry, Pro-Pain, The Cure a mnozí další.

Samotný testovaný výrobek, náležející do Black-Jack série, je však čistě korejský, spadající cenově do kategorie nástrojů, již si nejčastěji pořizují „nároční amatéři nebo novopečení profesionálové“.

Kytara v barvě „Gloss Aged White“ – krémová, nebo chcete-li „zestárnutá bílá“, zabere na délku cca +/-1 m, do šířky má bezmála 32 cm, vše dohromady nabízí „fenderovskou“ menzuru zvící 648 mm.

Svým vzhledem toho o sobě na první pohled mnoho neprozradí. Prostě běžný „Superstrat“, jaký dnes vyrábí prakticky každý moderní výrobce, který nemá to štěstí, že by mohl žít z věčné produkce 55 let starých modelů, jako dva výše jmenovaní američtí giganti. Nejedná se tedy o žádný designový extrém, kytaru si dovedu klidně představit v rukou barového muzikanta i vyznavače black metalu.

Mahagonové tělo, zakloněná hlavice i třídlílný javorový krk jsou ozdobeny lemovkou, jež je v případě prvních dvou dokonce šestivrstvá.

Hmatník se čtyřřadovými „Jumbo“ pražci se tváří „ebenově“, výrobce však jeho materiál nikde výslovně neuvádí. Orientační značky najdete pouze na boku, na hmatníku je k vidění jen symbolický blesk ve 12. pozici. Všechny pražce jsou bezvadně začištěné.

Obě hlavní části (tělo a krk) jsou spojeny lepením, mají plynulý přechod (tzv. Ultra Access), dovolující naprosto dokonalý a pohodlný přístup ke všem pozicím hmatníku.

Podobně jako např. na Les Paulu má i zde tělo klenutý top, jemuž na protější straně sekunduje tzv. „pupeční výřez“. Na zadní straně najdeme přístup ke snímačům i zvláštní kryt skrývající 9V baterii, jež jim dodává život.

Hardware v barvě černého chromu na těle zastupuje především kobylka TonePros, ve své podstatě „starý dobrý Gibsonův Tune-O-Matic“, doplněný na boku můstkem a dva fixační červíky. Struny jsou protaženy skrz tělo, což prodlužuje sustain a jejich odstupňované ukotvení je výhodné pro rozličná moderní hluboká ladění.

Železářství na hlavě představují v současnosti čím dál více používané značkové strojky Grover. Přestože nemají na povrchu vyražený typický symbol označující ladící poměr 18:1, domnívám se, že i ty zde aplikované disponují tímto extrémně přesným převo-

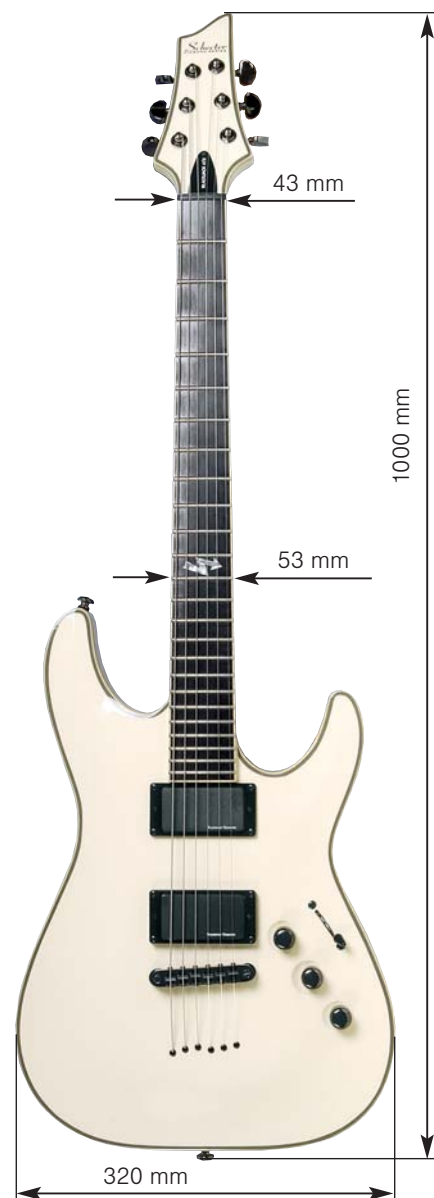
dem (eventuelně je možné, že neumím počítat). Samostatnou kapitolou jsou snímače. Výrobce zde osadil nově zkonstruované aktivní humbuckery Seymour Duncan AHB-1 Blackouts se symetrickým výstupem a integrovaným diferencálním předzesilovačem. Ti zvukařsky či elektronicky zkušenější jistě dokáží odhadnout výhody elektronické symetrie – nižší šum a brum, což se projeví obzvláště při extrémnějším zkreslení. Dle údajů výrobce se odstup signál-šum zvětšil o 12 - 14 dB (my zvukaři víme, že to je sakra hodně), oproti jiným „aktivním snímačům americké provenience“, což můžeme považovat za právnicky korektně vyjádřené poukázání prstem na konkurenci od EMG.

Oba snímače mají skryté kolejnicové magnety, ten u krku AlNiCo V, kobylkový je osazen silnější „keramikou“.

O snímačích Seymour Duncan Blackouts se v poslední době hodně mluvilo, mimo jiné i proto, že jimi na svých kytarách ESP nahradil původní EMG 81 a EMG HZ např. i finský kytarový virtuos Alexi Laiho, což jistě o něčem svědčí. Proto jsem více než uvítal příležitost seznámit se s nimi blíže prostřednictvím testovaného Schectera.

Jako obvykle mi v testu se svými bleskurychlými prsty a schopností předvést nejtechničtější kytarové figle přišel na pomoc kolega Ashok, který navíc Blackjacka „proklepnul“ i na několika vystoupeních své domovské formace Root.

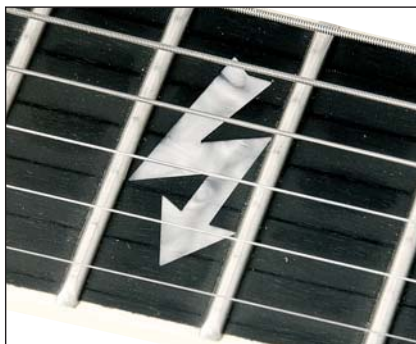
V několika předcházejících číslech rozličných hudebních časopisů jsem zaznamenal, že mnozí kolegové recenzenti se odklánějí od testování nástroje „na sucho“, kteréžto považují u el. kytary za zbytečné. Já osobně tento názor nesdílím a nadále se podržím tradice, jelikož mám za to, a vždy se mi to potvrdilo, že když kytara hraje dobře samotným dřevem, bude hrát dobře i po zapojení do aparátu a pokud nástroj např. chybí sustain, elektronikou ho dožene jen stěží. Srovnání akustického a amplifikovaného charakteru též napoví, co do zvuku vnáší základní konstrukce a co je dílem snímačů, potažmo elektroniky.

Recenze

U Schectera C-1 Blackjack ATX poskytuje použitě dřevu a celkové konstrukční řešení zvuku homogenní základ, založený na pevných, plných a konkrétních basech, které jsou doplněny dostatečným množstvím měkkých výšek. Ty zvuku dodávají průzračnost a srozumitelnost, nejsou však v žádném případě přehnaně ostré ani tenké. Zvuk je tedy dostatečně „barevný“, navíc je korunován lineárně doznívajícím sustainem. Prostě dobře provedená klasika, jasně těžící z výhod kombinace javoru a mahagonu.

Největší neznámou a tedy i největším lákadlem pro nás na Schectera byly samozřejmě snímače. K jejich testování a porovnání jsme přibrali dva podobně osazené nástroje: LTD-ESP ze série DeLuxe vybavené aktivní klasikou od EMG, tedy modely 81 a 85 a Ashokův Gibson Les Paul Custom, na němž je u kobylky čerstvě osazený DiMarzio D Activator, což je sice pasivní snímač, ale konstruovaný tak, aby se svými vlastnostmi maximálně blížil těm aktivním. Pro test jsme využili aparát Marshall JCM-2000 DSL zapojený do boxu 1960, Engl Powerball a domácí sluchátkové „cvičičko“ Line6 Pocket POD.

Již od prvních tónů se jasně ukázalo, že vcelku neutrální vzhled Blackjacka ATX je pouze umnou kamufláží, pod níž se skrývá nekompromisní dravec bezohledně mířící někam do oblasti té nejextrémnější kytarové hudby, reprezentované thrash/death/black a kdovíjakým ještě metalem. Jediný úder trsátkem nenechá nikoho na pochybách, že tahle kytara rozhodně není stavěná pro čistý zvuk a tklivé „vybrnkávačky“, při nichž nezkušené dívky na venkovských tancovačkách podléhají svodům chtivých mladíků.

Mocný tlak nižších středů, který opravdu fyzicky ucítíte v oblasti kotníků, pokud na sobě máte volnější dlouhé kalhoty, i přes svůj abnormálně vysoký procentuální podíl ve zvukové složce nedělá žádné problémy a tón (i zkruslený akord přes všechny struny) si stále zachovává naprostou konkrétnost. Tomu napomáhají velice ostré a agresivní výšky (srovnajme s charakterem nástroje na sucho), doplněné zástupem jiskřivých vyšších harmonických. To umožňuje naprosto bezproblémově napískávání (umělé flažolety) prakticky kdekoli si vzpomenete. Stačí jen naklopit trsátko, posunovat se nahoru a dolů a kdykoli dojde ke kontaktu palce se strunou, kytara ochotně zapiští jako prasátko před porážkou. Při rychlém beglajtu Schecter samozřejmě výborně „džadzuje“.

Nástroj velice dobře zvládá bleskurychlá sóla, tappingy i arpeggia, vše je konkrétní, srozumitelné a relativně snadno hratelné a nekompromisně pronikavé na jakoukoliv kombinaci snímačů. Na druhou stranu se zde rozlučme s pomalými sóly, prokládanými procítěným bendingem. Takové „Still Got The Blues“ i na snímač u krku s úplně staženou tónovou clonou evokuje představa nabroušené injekční jehly, procházející posluchačovým sluchovým orgánem. Je potřeba počítat s tím, že pokud jste doposud používali pasivní snímače, budete muset u svého oblíbeného zvuku na zesilovači podstatně ubrat Gain a pravděpodobně i značně přizpůsobit též nastavení korekcí.

Po srovnání s LTD-ESP je okamžitě jasné, že EMG 81, které jsou na trhu již víceméně 30 let, mají své nejlepší za sebou a na „vymazlenou nálož“ od pana Seymoura již prostě nestačí. Přestože jsou obě kytary prakticky identické v konstrukci – lepený javorový krk na klenutém mahagonovém těle se strunami protaženými skrz a jejich základní zvukový charakter i při elektrifikované hře je v zásadě podobný, dokáže toho Schecter nabídnout vždy podstatně více. Jednoduše všechny žádané atributy aktivních snímačů (řízné výšky, silný výstupní signál a především plnost a hutnost středobasů) jsou u SD Blackouts výraznější, než u EMG 81.

Prakticky totéž co o prkně s EMG se

dá říci i o Gibsonu s D Activátorem. Inženýři u DiMarzia si zřejmě vzali na mušku jako vzor právě „jedenaosmdesátku íemdzí“, jejímž vlastnostem se přiblížili velmi těsně, ale podobnou palbu jako Duncan pasivní D Activator předvést nedokáže (existuje však už i novější a nadupanější D Activator-X).

Výhodou pasivního Marzia v porovnání s oběma aktivními soupeři je však mnohem výraznější dynamika, která dává kytaristovi více možností ovládat zvuk způsobem hry, zejména při Crunch a Clean nastaveních zesilovače. Tady si mohou oba aktivní snímače srdečně podat pravici, jelikož ať tlačíte na pilu, nebo hrajete jemně, z nástroje s aktivem leze pořad víceméně totéž.

Každá mince má dvě strany a tou odvrácenou je v tomto případě čistý zvuk. Ti co mají kytaru s aktivními humbuckery jistě vědí, že Stratocaster se třemi „singly“ to prostě není a ani být nemůže. Zvuk má snahu neustále jít do zkruslení, po stažení hlasitosti na kytáře se stává plošším, je však pořád dobře použitelný pro mrazivé a uniformně znějící vybrnkávané předěly či intra metalových opusů. Teplejší a živěji reagující charakter vhodný pro cokoli jiného očekávat nelze. Na tomto místě docházím k tomu, že zmínka o neelektrifikovaných vlastnostech je u testovaného Blackjacka ATX dosti podstatná. Použité unikátní snímače totiž „posílají základní zvuk někam jinam“ a jelikož se v této sérii vyrábí i nástroje s klasičtějším osazením (např. Seymour Duncan JB/59), bylo by dosti smutné, kdyby celá řada získala určitou nálepkou pouze na základě toho, jak se chová jeden z těch „extrémnějších členů rodiny“.

Co se herních vlastností týká, vše ladí (v této cenové kategorii to je snad samozřejmost), krk je již od pohledu stabilní a zaručuje nízký dohmat. Zvláštností jsou oproti všem zvyklostem navzájem prohozené ovladače hlasitosti obou snímačů, zda je to k dobru či ke zlu nedokážu rozhodnout. Potenciometry nabíhají dosti rychle, houslový efekt (Volume Swell) tedy není žádnou hračkou. Tónová clona je stále použitelná i při max. úrovni stažení, skoro bych (poprvé v životě) řekl, že by mohla být i účinnější.

CO NAPSAT ZÁVĚREM?

Jedná se o naprosto jednoúčelový nástroj, ideálně směřovaný do stylů jako thrash/neothrash metal (Slayer, Lamb Of God, Pantera) a jako takový se buď do vašeho stylu hodí anebo nehodí. Nic mezi tím. Předpokládám, že kdyby např. Kerry King nebyl smluvně vázán u B.C.Rich, asi by v klidu mohl hrát třeba zrovna na Blackjacka ATX. Každopádně jako již mnohokrát před tím testování dopadlo tak, že Ashok si chce Schectera za každou cenu nechat. :o) Howgh!

